

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **V. J.**, bývajúcej v L., proti žalovanému **P. L.**, bývajúcemu v L., zastúpenému JUDr. J. D., advokátom so sídlom v Ž., **o ochranu osobnosti**, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 13 C 349/2004, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. februára 2009 sp. zn. 8 Co 285/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 10. februára 2009 sp. zn. 8 Co 285/2008 a jeho uznesenie z 27. októbra 2009 sp. zn. 8 Co 285/2008 **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa sa v konaní domáhala ochrany osobnosti jej osobnostných práv, do ktorých žalovaný neoprávnene zasiahol ako vodič motorového vozidla, zavinením ktorého došlo k usmrteniu jej manžela J. J.. Na odôvodnenie žaloby uviedla, že usmrtením jej manžela, s ktorým dlhé roky žila v harmonickom a usporiadanom manželstve založenom na silných citových a sociálnych väzbách a vo fungujúcej rodine, bolo závažne zasiahnuté do jej osobného a rodinného života a práva na súkromie (§ 11 Občianskeho zákonníka). So zreteľom na všetky skutkovo a právne relevantné okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu a jeho negatívnym dôsledkom sa v rámci ochrany osobnosti domáhala náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (ustálenej neskôr) vo výške 1 000 000 Sk.

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom zo 4. júna 2008 č.k. 13 C 349/2004-163 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi do 15 dní náhradu nemajetkovej ujmy

v peniazoch vo výške 300 000 Sk a vo zvyšku žalobu zamietol. Rozhodol tiež o náhrade trov konania. Vychádzal z toho, že 1. novembra 2002 v areáli firmy A. viedol žalovaný nákladné motorové vozidlo, pri manévrovaní s ktorým utrpel J. J. smrteľné poranenia, ktorým v ten istý deň podľahol. Trestným rozkazom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3 T 110/2003 bol žalovaný uznaný vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví. Na základe výsledkov dokazovania dospel súd prvého stupňa k názoru, že usmrtením J. J. došlo k neoprávnenému zásahu do chránených osobnostných práv žalobkyne. Násilnou smrťou tohto blízkeho človeka, životného druhu, bola žalobkyni spôsobená neodstrániteľná ujma vo sfére osobného a rodinného života, citových a sociálnych väzieb, tragika ktorej sa negatívne prejavila aj na jej zhoršenom zdravotnom (najmä psychickom) stave. Vyslovil názor, že všeobecné osobnostné právo v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nepodlieha premlčaniu, „nárok na majetkovú ujmu – škodu ako nárok majetkovej povahy podlieha premlčaniu“. Poznamenal tiež, že „pri práve na zaplatenie pozostalostnej úrazovej renty ako nároku vyplývajúceho z náhrady škody súd skúmal naplnenie podmienok premlčania tohto práva v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa ako poškodená sa o škode dozvedela dňom úmrtia svojho manžela, teda 1. novembra 2002, a o tom, kto za ňu zodpovedá, sa dozvedela okamihom nadobudnutia právoplatnosti rozsudku sp. zn. 3 T 110/2003, teda dňom 1. novembra 2005. Žaloba žalobkyne bola na tunajší súd podaná 2. novembra 2004. Aj v prípade, kedy by začala plynúť dvojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu škody 1. novembra 2002, teda dňom škodovej udalosti, táto by skončila dňom 2. novembra 2004 podľa pravidiel počítania času vzhľadom na to, že 1. november je deň pracovného pokoja“. Pri rozhodovaní vzal na zreteľ aj mieru spoluzavinenia J. J. na jeho smrteľnom úraze, a tiež sociálne pomery žalovaného, lebo „bolo by kontraproduktívnym jeho zaviazanie na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú by nemohol zaplatiť“. Dodal, že „nejde o nárok zo zodpovednosti za škodu, kedy by bolo dôvodným zisťovať otázku spoluzavinenia na vzniku spôsobenej škody“. So zreteľom na všetky okolnosti, za ktorých došlo k zásahu do osobnostných práv, a tiež s prihliadnutím na jeho dôsledky, považoval za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 300 000 Sk; vo zvyšku neopodstatnenú žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukazom na § 142 ods. 3 a § 151 O.s.p. Tento rozsudok napadli odvolaním obaja účastníci.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací rozsudkom z 10. februára 2009 č.k. 8 Co 285/2008: I. rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni do 15 dní sumu 300 000 Sk, II. konštatoval, že „vo

výroku odvolaním nenapadnutom, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol, zostáva rozsudok súdu prvého stupňa nedotknutý“, III. rozsudok súdu prvého stupňa zrušil vo výroku o trovách prvostupňového konania a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie, IV. vyslovil, že o trovách odvolacieho konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím, V. proti svojmu rozhodnutiu pripustil dovolanie. V odôvodnení uviedol, že sa stotožnil s rozhodnutím prvostupňového súdu, aj s jeho odôvodnením priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 300 000 Sk. Aj podľa jeho názoru zasiahol žalovaný neoprávnene do chránených osobnostných práv žalobkyne (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka), pričom pri zásahu danej povahy „by žiadna forma morálneho zadosťučinenia uvedená v § 13 Občianskeho zákonníka nepostačovala k tomu, aby bola primerane vyvážená a zmiernená nemajetková ujma žalobkyne“. Odvolací súd dodal, že „prvostupňový súd priznaním konkrétnej čiastky z titulu nemajetkovej ujmy vo finančnom vyjadrení podrobne zdôvodnil skutkovými zisteniami, výšku priznanej nemajetkovej ujmy, ako aj neoprávnený zásah zo strany žalovaného“. Zdôraznil, že „v danom prípade sa nejedná o náhradu škody a nie je možné, aby bolo prihliadnuté na spoluzavinenie zomrelého manžela žalobkyne“. Výrok V. odôvodnil tým, že „rozhodnutie odvolacieho súdu je po právnej stránke zásadného významu, lebo rieši doposiaľ nenastolenú alebo v iných súvislostiach prezentovanú a právne riešenú otázku takým spôsobom, ktorý je významný z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec, t.j. má všeobecný dopad na prípady podobnej povahy. Doposiaľ uvedená otázka nie je rozpracovaná v judikatúre vyšších súdov. Navyiac, v danom prípade ide ohľadne priznania nemajetkovej ujmy o úvahu zo strany súdu, ktorú doposiaľ taktiež konštantná judikatúra vyšších súdov ešte neriešila“.

Krajský súd v Žiline uznesením z 27. októbra 2009 sp. zn. 8 Co 285/2008 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi do 3 dní náhradu trov odvolacieho konania na účet jej (vtedajšieho) právneho zástupcu.

Proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. februára 2009 č.k. 8 Co 285/2008 podal žalovaný dovolanie, v ktorom uviedol, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom závere o tom, že je v danom prípade pasívne vecne legitimovaný. Otázku, kto nesie zodpovednosť za nemajetkovú ujmu spôsobenú žalobkyňi, treba podľa jeho názoru riešiť analogicky podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v dôsledku toho vziať na zreteľ relevantné skutkové okolnosti, z ktorých je podľa neho zrejmé, že predmetná ujma bola spôsobená činnosťou jeho zamestnávateľa, i keď zamestnancom (žalovaným), ktorý bol na

túto činnosť použitý. Dodal, že v konaní na súdoch nižších stupňov z opatrnosti namietal aj výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú má zaplatiť žalobkyni, pričom žiadal zohľadniť mieru zavinenia manžela žalobkyne na spôsobenom smrteľnom úraze, skutočnosť, že ťaživé dôsledky jeho smrti nevedli k potrebe žalobkyne vyhľadať osobitnú odbornú lekársku (psychiatrickú) pomoc, jeho osobné (sociálne a materiálne) pomery a napokon tiež to, že všeobecné (nemajetkové) osobnostné práva síce nepodliehajú premlčaniu, (majetkové) právo na peňažnú náhradu ale premlčaniu podlieha a on nebol v pôvodne podanej žalobe označený za žalovaného. V ďalšom dovolateľ poukázal na to, že otázka, pre ktorú bolo dovolanie pripustené, nie je formulovaná úplne presne. Vzhľadom na to možno „len v nadväznosti a v spojení odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu dospieť k záveru, že ide o otázku, či spoluzavinenie zomrelého manžela je takou okolnosťou, na ktorú má súd v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka prihliadnúť pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy“. Podľa názoru dovolateľa treba v obdobných prípadoch na túto okolnosť vziať zreteľ. Opakovane poukázal na potrebu zohľadniť jeho osobnú sociálnu situáciu a mieru dôsledkov na zdravotný stav žalobkyne, ktoré boli vyvolané smrťou jej manžela. Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu označila opravný prostriedok žalovaného za neopodstatnený. Poukázala jednak na skutkové okolnosti na strane žalovaného, v dôsledku ktorých došlo k usmrteniu jej manžela, jednak na ťaživé dopady a dôsledky smrti jej manžela na jej osobný a rodinný život. Apelovala na žalovaného, aby „rozhodnutie súdu prijal, čím dá jasne najavo, že usmrtenie jej manžela ľutuje“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 3 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p., a dospel k záveru, že toto rozhodnutie treba zrušiť.

V ustanovení § 238 ods. 3 O.s.p. je odvolaciemu súdu zverené oprávnenie založiť výrokom rozsudku prípustnosť dovolania v prípade, že toto rozhodnutie je zásadného právneho významu. Občiansky súdny poriadok nevysvetľuje, čo treba rozumieť pod rozhodnutím odvolacieho súdu po právnej stránke zásadného významu, bezpochyby ním ale

je také rozhodnutie, ktoré rieši dosiaľ nenastolenú alebo len v iných súvislostiach prezentovanú a právne inak riešenú otázku takým spôsobom, ktorý je významný zo širších hľadísk, teda nielen v konkrétnej prejednávanej veci. Vzhľadom na to realizácia uvedeného oprávnenia odvolacieho súdu musí mať vždy povahu výnimočnosti a vychádzať z prísneho rešpektovania zákonných podmienok, vymedzujúcich rozsah tohto oprávnenia. Možnosť založiť prípustnosť dovolania samozrejme neznamená, že by odvolací súd bol oprávnený vysloviť prípustnosť dovolania kedykoľvek a úplne podľa svojej (ničím neobmedzenej a ľubovoľnej) úvahy; jeho úvahu zákon striktne ohraničuje do rámca posúdenia zásadnosti rozhodnutia po právnej stránke.

Procesná možnosť odvolacieho súdu založiť prípustnosť dovolania nesmie ani v spomenutom rámci právnej zásadnosti rozhodnutia viesť k prenášaní ťažiska rozhodovania odvolacieho súdu na súd dovolací. Aj v prípade reálnosti predpokladu, že účastníci využijú procesnú možnosť, vytvorenú odvolacím súdom tým, že vyslovil prípustnosť dovolania (§ 238 ods. 3 O.s.p.), a že sa teda vecou bude zaoberať dovolací súd, musí sa odvolací súd sám vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi okolnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré zaujal. Dostatočné vysvetlenie skutkových a právnych záverov má v prípade dovolania pripusteného podľa § 238 ods. 3 O.s.p. osobitný význam, lebo ak odvolací súd vysloví prípustnosť dovolania, je dovolateľ oprávnený napadnúť jeho rozhodnutie len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to práve len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú bolo dovolanie pripustené. Aj z týchto dôvodov treba, aby spôsob, ktorým odvolací súd formuloval odôvodnenie výroku zakladajúceho prípustnosť dovolania, nevyvolával ďalšie otázky, prípadne potrebu bližšieho výkladu tohto, čo mal odvolací súd na mysli pri pripustení dovolania alebo v čom konkrétne spočíva zásadný právny význam jeho rozhodnutia.

Pre účely danej veci je potrebné uviesť, že rozhodnutie súdu (vo všeobecnosti) spravidla nespočíva len na vyriešení jedinej právnej otázky. V súdnej praxi je opak pravidlom – súd ku konečnému rozhodnutiu dospieva na základe vyriešenia viacerých čiastkových právnych otázok, pričom až odpovede na všetky tieto otázky sú v ich súhrne podkladom pre rozhodnutie súdu ako celku. Aj v prejednávanej veci rozhodnutie odvolacieho súdu predpokladalo vyriešenie celého radu právnych otázok, osobitne tých otázok, ktoré boli nastolené (už aj v odvolaní žalovaného) v súvislosti s tvrdeniami žalovaného, že nie je

(resp. nie len on sám je) pasívne vecne legitimovaný, že treba zohľadniť aj mieru zavinenia samotného manžela žalobkyne a jeho zamestnávateľa, do úvahy prichádza premlčanie práva na peňažnú náhradu požadovanú žalobou a pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch treba prihliadať jednak na (nie závažný) stupeň negatívneho dopadu zásahu na zdravotný stav žalobkyne, jednak na ťaživú sociálnu situáciu žalovaného.

Odvolačí súd pripustil dovolanie s odôvodnením, že jeho rozhodnutie je „*po právnej stránke zásadného významu, lebo rieši doposiaľ nenastolenú alebo v iných súvislostiach prezentovanú a právne riešenú otázku takým spôsobom, ktorý je významný z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec, t.j. má všeobecný dopad na prípady podobnej povahy; doposiaľ uvedená otázka nie je rozpracovaná v judikatúre vyšších súdov, navyiac, v danom prípade ide ohľadne priznania nemajetkovej ujmy o úvahu zo strany súdu, ktorú doposiaľ taktiež konštantná judikatúra vyšších súdov ešte neriešila*“. Z tohto odôvodnenia nie je dostatočne zrejmé, čo konkrétne mal na mysli pod „otázkou“ („dosiaľ nenastolenou otázkou“) a či ide o niektorú z otázok vymenovaných v predchádzajúcom odseku. Nejasnosť konkrétneho dôvodu takéhoto pripustenia dovolania je daná aj tým, že aspekty významné pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy sú pomerne podrobne rozanalyzované vo viacerých rozhodnutiach súdov Slovenskej republiky (viď napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 137/2008 publikované v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 26/2010, rozhodnutia tohto súdu sp. zn. 4 Cdo 15/2003 publikované v tom istom časopise pod č. 32/2003, rozhodnutie sp. zn. 4 Cdo 69/1999 v ňom publikované pod č. 61/1999, rozhodnutie sp. zn. 1 Cdo 89/1997 publikované v *Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky* pod č. 29/2001); v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je už riešená tiež problematika premlčania práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (viď napríklad rozhodnutie sp. zn. 1 Cdo 100/2009, prípadne rozhodnutie sp. zn. 5 Cdo 278/2007, ktoré je publikované v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 75/2008).

So zreteľom na takýto spôsob „odôvodnenia“ pripustenia dovolania a „vymedzenia“ tzv. dovolacej otázky odvolacím súdom nemal odvolací súd inú možnosť, než pristúpiť k preskúmaniu veci so zámerom posúdiť správnosť všetkých právnych záverov, na ktorých spočíva napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

Z dovolaním napadnutého potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že „odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím prvostupňového súdu, aj s dôvodmi, ktorými

podložil svoje rozhodnutie a priznal žalobkyni z titulu nemajetkovej ujmy sumu 300 000 Sk“. Z vnútornej štruktúry odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že táto časť odôvodnenia sa týka len záveru, že smrťou manžela žalobkyne došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne, že charakter spôsobenej ujmy odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pričom adekvátnu peňažnú náhradu, ktorá zodpovedá negatívnym dôsledkom spôsobeným zásahom, vyjadruje suma 300 000 Sk. Dovolací súd poznamenáva, že vyššie citovanou formuláciou sa odvolací súd stotožnil s takým rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktoré obsahuje aj argumentačné rozpory (napríklad, že „súd pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy prihliadal na podiel viny J. J. na spôsobenej dopravnej nehode“ a zároveň, že „nejde o nárok zo zodpovednosti za škodu, kedy by bolo dôvodným zisťovať otázku spoluzavinenia na vzniku spôsobenej škody“), protirečenia (pri konštatovaní, že nejde o náhradu škody, riešil otázku premlčania práva na náhradu škody, dokonca spomenul tiež „pozostalostnú úrazovú rentu“) a nevysvetlené závery (napríklad že pri samotnom zisťovaní podstaty a finančnom vyjadrovaní nemajetkovej ujmy spôsobenej neoprávneným zásahom treba zohľadniť sociálnu situáciu zasahujúceho subjektu, a tiež že je „kontraproduktívne“ zaviazať zasahujúci subjekt nahradiť nemajetkovú ujmu vo výške, ktorú nemôže nahradiť).

Z rozhodnutia napadnutého dovolaním nevyplýva, ako odvolací súd (z akých dôvodov a so zreteľom na ktoré ustanovenia zákona) zodpovedal otázky, vyplývajúce z tvrdenia žalovaného, že na spôsobení nemajetkovej ujmy sa spolupodieľal manžel žalobkyne a zamestnávateľ manžela žalobkyne a že mieru ich zavinenia bolo potrebné v danej veci zohľadniť. Odvolací súd len konštatoval, že „v danom prípade sa nejedná o náhradu škody a nie je možné, aby bolo prihliadané na spoluzavinenie zomrelého manžela žalobkyne“, ničím však prijatie tohto záveru nevysvetlil a neuviedol, na základe ktorých ustanovení zákona (a ako interpretovaných) predmetný záver prijal. K žalobcom namietanému premlčaniu práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sa odvolací súd vôbec nevyjadril. Rovnako nezaujal žiadny záver v otázke, či v danej veci boli relevantné sociálne pomery žalovaného.

Z prieskumnej povahy dovolacieho konania pritom vyplýva, že dovolací súd môže preskúmať rozhodnutie odvolacieho súdu len so zreteľom na právnu otázku, ktorú odvolací súd sám vyriešil a vyriešenie ktorej sa stalo súčasťou jeho rozhodnutia. Ustanoveniu § 238 ods. 3 O.s.p. nezodpovedá, pokiaľ odvolací súd pripustí dovolanie vo vzťahu k otázke, ktorú sám v rozhodnutí právne neposúdil a nevyriešil. Odvolací súd sa totiž sám musí vysporiadať

so všetkými rozhodujúcimi okolnosťami a svoj myšlienkový postup musí dostatočne odôvodniť aj s poukazom na všetky právne závery, ktoré v rámci rozhodovania zaujal. Pokiaľ odvolací súd v rámci dovolacej otázky nastolí otázky, avšak sám ich neposúdi a v odôvodnení rozhodnutia nevysvetlí, je takéto pripustenie dovolacej otázky na úkor presvedčivosti odôvodnenia celého rozhodnutia vo veci samej a vyvoláva pochybnosti o komplexnosti rozhodnutia. V takom prípade možno tiež pripustenie dovolania považovať za náznak toho, že odvolací súd si nie je istý správnosťou svojho právneho posúdenia veci a v rozpore s prieskumnou povahou dovolacieho konania očakáva, že príslušné právne závery vysloví dovolací súd.

Už v rozsudku z 28. februára 2001 sp. zn. 2 Cdo 114/2000 Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že v súlade so zásadou preskúmateľnosti, presvedčivosti a zrozumiteľnosti súdnych rozhodnutí musí odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia sám vyriešiť právnu otázku, pre ktorú pripustil dovolanie; musí preto vysvetliť, z akých dôvodov považoval za správny ten právny názor, z ktorého pri posúdení veci vychádzal. Ak tak neurobí, a iba vo všeobecnej rovine stanoví okruh právnych otázok, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, čo treba považovať za vonkajší prejav tzv. inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie veci (R 111/1998), na ktorú musí dovolací súd v prípade procesne prípustného dovolania vždy vziať zreteľ (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.).

V nadväznosti na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že spôsob, akým odvolací súd v prejednávanej veci odôvodnil pripustenie dovolania, v spojení s tým, ako „vysvetlil“ právne riešenie v konaní nastolených právnych otázok svedčí o tom, že v odvolacom konaní došlo k tzv. inej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na výskyt tejto procesnej vady dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.); ako súvisiace zrušil tiež uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania. So zreteľom na dôvod vedúci k zrušeniu napadnutého rozsudku sa nezaoberal vecnou správnosťou právneho posúdenia, na ktorom spočíva zrušované rozhodnutie.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. novembra 2010

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková